

Ung fremtid
Imiti Ikula
En film af Sampa Kangwa Wilkie og Simon Wilkie
26 minutter
Zambia

Memory er et af de 75.000 gadebørn i Zambias hovedstad, Lusaka. De fleste af dem er forældreløse på grund af aids. Skønt hun kender gaden og altid er parat til at slås, har hun en blød side, som har indflydelse på hendes hverdag. Hun finder en måde at se solformørkelse på, får sit hår flettet, laver mad, synger og taler med sine venner. Hun er et gadebarn, som kæmper for - og finder - sin egen identitet og skæbne. På samme tid sårbar og stærk. Memory er uimodståelig.

Filmens handling:

Filmen begynder rundt om et bål. Børnene taler om Arnold Schwarzenegger. Han er rig og stærk, og han banker alle dem, der mishandler børn. Og så rejser han rundt i verden og giver børnene tæpper og mad. Børnene ser ud til at overtage deres helts styrke og selvsikre optræden.

Vi følger Memory rundt i byen. Vi er med hende, når hun håner dem, der kommer med kommentarer, da hun skaffer sig brillerne til solformørkelsen, når Nyanja fletter hendes hår. Vi ser Memory udfordre drengene og slås med dem på gaden, indtil en af dem finder ud af, at hun er en pige. Hun betragter sig selv på toilettet på budstoppestedet. Om aftenen ved ilden driller hendes venner hende med at hun koger majsgrøden på. Børnene ler og synger til hinanden.

Vi ser børnene vaske op for penge og samle korn op fra jorden på markedet. De samler kornene i små poser. Memory sælger sine poser og løber hen optikeren for at købe briller, så hun kan se den kommende solformørkelse. Stolt deler Memory og Nyanja det historiske øjeblik, hvor solen formørkes. De står med ranke rygge midt på en åben plads blandt byens øvrige indbyggere. Da månen glider ind foran solen, hopper Memory op og råber og klapper af glæde.

En af drengene løber forbi og siger, at Schwarzenegger ligenu er i byen Livingstone. Børnene spæner gennem gaderne. Memory løber barfodet til stationen. De klemmer sig under hegnet og kommer på toget, som det begynder at køre mod Livingstone, for at søge efter deres fremtid.

Om instruktørerne:

Sampa Kanga Wilkie var kunstnerisk direktør for Groundwork Theatre Compagny i Lusaka fra 1995 til 1998 og kunstnerisk direktør for Ebenezer Welfare Centre fra 1996 - 1997. Hun har været konsulent for Media Institute of Southern Africa, casting ansvarlig på filmen "Uno's World" og teaterkonsulent ved Namibias Forum for Fremtiden i 2000. Hun har også arbejdet som researcher for Oxford University Press i forbindelse med projektet "Women Writing for Africa". Hun har været med i seks forskellige hiv/aids projekter i Namibia, Zambia og i Storbritannien siden 1994.

Simon Wilkie fik diplom i Screen Arts and Sciences fra the National Film & Television School, Beaconsfield i England i 1993. Han har været fotograf på mere end 20 forskellige dokumentarproduktioner og tre

dramaproduktioner siden 1992. I 2000 var han med til at lave "Lydia's Room", et portræt af en familie, der skal komme sig over en søsters død af aids, samt "Hans & Ultrike", et portræt af en ungt hiv-positivt par. Han er for tiden leder af Mubasen Film & Video Productions (Pty) Ltd. Og af non-profit selskabet Dipontsho Audiovisual Renaissance for Africa. Han er medlem af ledelsesgruppen for Namibias hiv & aids mediekampagne.

Instruktørernes kommentarer:

Sampa Kanga Wilkie:

Det er en historie om overlevelse, om børn så besluttede på at overleve, at de nægter at være ofre. De lever deres liv og drømmer deres drømme uafhængig af økonomiske indikatorer eller UNDP-rapporter om fattigdom i Zambia.

Det var hårdt at lave filmen, rørende og enestående. Det var hårdt, fordi det stod mere klart for hver dag, at vores hovedperson, Memory, ikke var til at komme udenom. Hun var uerstattelig. Jeg havde svært ved at klare hendes stærke, uafhængige og ubeherskede personlighed. Men det var endnu mere svært at være der med visheden om, at der var intet, jeg kunne gøre, bortset fra at holde ud med hende. Hvor kunne jeg ellers have fundet en som Memory?

Så enestående og fængslende er hendes personlighed, hendes indflydelse, alting ved hende, at det gør hende uerstattelig. Havde det været en spillefilm, ville jeg have fået hende skiftet ud med en anden. For fremtiden vil jeg helst arbejde med folk, som kan skiftes ud. Da jeg samtidig var gravid, fik jeg et lynkursus i at være forældre.

Men det var også en rørende og enestående oplevelse at lave filmen. Memorys evne til at komme om ved den uvenlighed, der møder hende fra folk omkring hende, slår alt, hvad jeg har oplevet i mit liv. I de seks uger, jeg har tilbragt sammen med hende, var der ikke et eneste menneske, der havde noget godt at sige om hende - hun er en "outcast", et håbløst tilfælde. Alle dømte hende på afstand. Engang imellem slog hun igen, verbalt og fysisk, for det meste ignorerede hun dem og gik videre. Nogle gange græd hun, så hun ikke kunne stoppe igen. I dag kan jeg sige, at jeg har lært mere af Memory, end hun har af mig. Mine prioriteringer og værdier har ændret sig, og nu ser jeg tingene på en anden måde.

Filmens budskab er, at intet menneske er så enkelt indrettet, at det bare vil have mad, at gadebørnenes behov og drømme rækker ud over at spise, at det er på tide at folk ændrer deres syn på gadebørn. Sandheden er, at disse børn er overleverede, og de klarer sig - med eller uden dig. Hvad de bliver til en dag, kan vi kun gisne om. Derfor er det op til os at gøre en forskel i deres liv, mens vi kan.

Denne film er vigtig i forbindelse med hiv/aids i det en stigende antal børn er henvist til gaden, først og fremmest på grund af aids. Jeg syntes også, det er skræmmende, at Memory, som er 11 år gammel, er blevet voldtaget et utal af gange i gennem de seneste fire år, og hun har haft diverse kønssygdomme. Hendes ven fra gaden, som nu er død af en aids-relateret sygdom, blev voldtaget af en mand, der også voldtog Memory. Jeg håber, at Memory en dag slipper for gaden, men jeg har kun et meget lille håb om, at hun også slipper for sygdom.

Simon Wilkie

Det er en historie om overlevelse. Men hovedpersonen, Memory, er meget mere end en overlever - hun former sin egen skæbne. Hun har et talent for at få noget ud af intet. Vi fokuserede på det positive i hendes liv, fordi hun ganske simpelt børster det negative af sig. Hun har været udsat for et utal af voldtægter, og hendes genopståen som en dreng er sikkert i høj grad en overlevelsesstrategi.

Det var vanskeligt at leve filmen. Børnene lader kun sjældent paraderne falde og lukker andre ind, men de lukkede os ind og stolede på os. Og hele tiden vidste vi, at vi var nødt til at rejse igen på et tidspunkt. Der er ingen tvivl om, at de har savnet os, efter at vi er rejst, for vi opfyldte et behov for nogen at tale med og blive holdt af.

Vi håber, at de ressourcer og den styrke, som filmen viser, vil være med til at nedbryde de fordomme, som mange har overfor gadebørnene. Det er så let af afskrive disse børn som "katastrofeområde", men det er de ikke. Filmens titel hentyder til et ordsprog, som oprindeligt sagde, at træer bliver til en skov. Men andre ord: børnene er morgendagens skove. I Zambia er ordsproget blevet forvansket, så det nu handler om, at skove bliver til trækul, altså bliver ødelagt. Disse børn giver håb om, at de måske, mod alle odds, bliver en skov.

Det er især vigtigt i sammenhæng med hiv/aids, som får flere og flere børn til at søge ud på gaden.

Credits:

Produktionsselskab
Instruktører

Producer

Fotograf

Lyd

Redigering

Musik

Professionel assistance

Mubasen Film & Video Productions
Sampa Kangwa Wilkie

Simon Wilkie

Carla Hoffmann

Laurence Dworkin

Simon Wilkie

David Benade

Jari Heikkinen

Sakala Brothers

Shalawambe

Niels Pagh Andersen